

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอด
ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำคุณงามความดีจะได้คุณงามความดีตอบแทน

ใครทำความชั่ว ทำบาปกรรมแล้วบาปกรรมมันจะให้ผล ให้ผลโดยสัจจะโดยความเป็น
จริงนะ ทั้งๆ ที่มีคนช่วยเหลือคนเจ้อจนตลอดเวลา แต่กรรมก็คือกรรม กรรมวันยังค่ำ เพราะมัน
ปิดหูปิดตาไง มันมีดบอด พอมันมีดบอด มันทำอะไรไปแล้วผลของกรรมอันนั้นนะ เพราะอะไร
เพราะความมีดบอดของตน

ความมีดบอดของตน คุณสิ คนเราเดินไป ถ้ามันมีดบอดมันก็ไปชนวัตถุข้างของใช้ใหม่
เพราะมันมีดบอด มีดบอดที่ตามันไง

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของคน หัวใจของคนถ้าคนมันมีเวรมีกรรมในหัวใจนะ ให้คนจุดไฟ
สว่างไสวขนาดไหนมันก็มีดบอด มันบอดในหัวใจมันนั้นนะ บอดด้วยทิวสิมานะ บอดด้วย
ความรู้ความเห็น บอดว่าตัวเองฉลาด เพราะมันบอดอย่างนั้นไงมันถึงไปเผชิญกับเวรกับกรรม

แต่คนทำคุณงามความดีไป ทำดีต้องได้ดี ทำดีต้องได้ดี เวลาทำดีไปแล้ว ทำดีเราได้ดี
อะไร เวลาทำดีไม่เห็นได้ดีสิ่งใดเลย ทำคุณงามความดีมันยังทุกข์มันยังยากอยู่อย่างนี้ ความ
ทุกข์ความยากขึ้นมา ความดีคือความดีของเราเอง ความทุกข์ความยากมันเป็นธรรมชาติของ
มนุษย์ไง

มนุษย์เกิดมามีกายกับใจ ร่างกายมันต้องหิวกระหาย มันหิวโหยมันต้องกระหาย มัน
ต้องหาอาหารใช้ใหม่ สิ่งที่มาหาอาหารขึ้นมา อาหารเพื่อประทังโรคความหิวความโหยของเรา
ถ้าความหิวความโหยของเรา ถ้ามีสติปัญญา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา
มนุษย์มีความสามารถ มีความแสวงหา หาปัจจัยเครื่องอาศัยมาเพื่อดำรงชีพได้ๆ ไม่ให้กิเลส
ตัดทอนความทะยานอยากมันครอบงำ

ถ้ากิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำ มันต้องการความยิ่งใหญ่ มันต้องการ การครองโลกไฉน แล้วไม่ได้ครอง

คนครองโลก คุณสิ ครองสามโลกธาตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่งอยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่ในป่าในเขาท่านภาวนาของท่าน เวลาท่านสิ้นกิเลสของท่านไป ท่านครองสามโลกธาตุ เทวดา อินทร์ พรหมเป็นผู้ที่มีหูตาสว่างไสวที่รู้เท่าทัน มาฟังเทศน์ มาขอฟังธรรม ฟังธรรมเพื่ออะไร

ฟังธรรมเพื่อจะปลดเปลื้องกิเลสในใจของเทวดา อินทร์ พรหมอันนั้นไฉน ถ้าเขาปลดเปลื้องกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของเขา เขาจะได้ครองโลกแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไฉน

เวลาหลวงตาท่านสิ้นกิเลสของท่าน ท่านบอก หัวใจเปรียบเหมือนพญามังกร มันไปได้ สามแดนโลกธาตุ มันยิ่งใหญ่มากกว่าสามแดนโลกธาตุ สามแดนโลกธาตุนี้อยู่ในอำนาจของคุณธรรมอันนั้นนะ อยู่ในอำนาจของคุณธรรมอันนั้น ไฉน คนเหนือโลกไฉน

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ถ้าธรรมชาติก็เป็นฤดูกาลไฉน เวลาฤดูกาลขึ้นมาแล้วคนมันดัดจริต ไฉน มันก็จะไปเปลี่ยนแปลงฤดูกาลไฉน มันจะไปครอบงำธรรมชาติไฉน พอมันเปลี่ยนแปลงครอบงำ ธรรมชาติก็เลยสร้างสภาพแวดล้อมผลกระทบนี้ไฉน

แต่ถ้าคนทำคุณงามความดีเขาพยายามปลูกป่า เขาพยายามส่งเสริมสัจจะความจริง สภาวะแวดล้อมนั้น ไฉน ธรรมชาติอันนั้นเราไปส่งเสริมมัน ส่งเสริมธรรมชาติ ธรรมชาติเป็น ฤดูกาล คนเรามันต้องมีกินมีใช้ตลอดไปใช้ใหม่ มันไม่ใช่มีกินมีใช้เฉพาะฤดูกาล เวลาฤดูกาล แห่งแล้งขึ้นมา เราไม่มีอยู่ไม่มีกิน มันก็ต้องการถนอมอาหารเก็บไว้เพื่ออยู่กินตลอดชีวิต

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะเป็นธรรมชาติแล้วจะไปดัดแปลงแก้ไขมันไฉน

แต่เวลาความจริงๆ ขึ้นมา คนที่เขามีสติปัญญาเขารู้เท่าความเป็นสัจจะความจริงเขาถึง เขาถนอมอาหารของเขาไว้ เขาสะสมของเขาไว้ เขาเอาไว้อยู่เอาไว้กินของเขา แล้วเขากลับมา ดูแลในหัวใจของเขา ถ้าหัวใจของเขา ไฉน มันพ้นจากธรรมชาติไปไฉน เพราะอะไร เพราะมันรู้ ความจริงในใจของตนไฉน นี่ความจริงในใจของตน

กิเลสมันท่วมหัว อยากรยิ่งใหญ่ อยากรครองโลก แต่ไปเอาที่ธรรมชาตินะ ธรรมชาติต้อง
มาหนุนเรานะ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้เท่าทันทั้งหมด รู้เท่าทันสัจจะความจริงในโลกนี้
ในธรรมชาตินั้น แล้วรู้เท่าทันความจริงในใจของตนที่มีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก กับมี
คุณธรรมที่เกิดมาเป็นมรรคเป็นผลอันนั้น

ถ้าเป็นมรรคเป็นผล ทำลายภวาสวะ ทำลายภพณะ ทำลายความมั่งคั่งจริงเห็นจริงใจ เพราะรู้
จริงเห็นจริงในสัจจะความจริงอันนั้น แล้วทำลายผู้รู้ นั้น ทำลายสิ่งที่มันจะออกมาเป็นดีและชั่ว นี่
มันสัจจะความจริงอันนั้น ถ้าความจริงอันนั้น ในหัวใจอันนั้นเหนือธรรมชาติ เพราะรู้ธรรมชาติ
ตามความเป็นจริงแล้วไม่ไปตัดแปลงแก้ไขสิ่งใด

แต่เวลาความจริงๆ มันต้องมีมรรค คำว่า “มีมรรค” ขึ้นมา ถ้าไม่มีมรรคมันจะรู้ธรรมชาติ
ได้อย่างไร มันจะไปรู้ภวาสวะได้อย่างไร มันจะไปรู้ในหัวใจอันนั้นได้อย่างไร ถ้ามันรู้ณะ รู้ด้วย
มรรคด้วยผล ด้วยมรรคด้วยผลคืออะไร คือศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญาเข้าไปรู้ในหัวใจ
ของตน เห็นใหม่ เข้าไปรู้ในหัวใจของตน นั่นสัจจะความจริงใจ

ที่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ ธรรมชาติก็
เกิดดับๆ มันมีเกิดอยู่ มันมีดับอยู่ มันเป็นอนิจจัง แต่ถ้าตัวตน ตัวตนของเราเป็นอนัตตา

สิ่งที่เกิดดับๆ มันเกิดดับ มันเกิดมันดับๆ พอมันเกิดใจ มันมีของมันนะมันเกิด พอมันเกิด
ขึ้นมามันก็มีสสาร มีการกระทบกระทั่งใช้ใหม่ เพราะมันเกิด

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอยู่ในใจของตนๆ สัมมาสมาธิรู้ในใจของตน
เวลาทำลายสัจจะความจริง ทำลายสัจจะความจริงในใจของตนเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตนิฏฐิโกใจ
ถ้าเป็นในหัวใจอันนั้นใจ นี้มันยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ที่นี้ใจ มันยิ่งใหญ่เพราะอะไร

เพราะธรรมชาติมันอยู่ข้างนอก แต่สัจจะความจริงที่ไปรู้ธรรมชาติแล้วเข้าใจมันหมดแล้ว
แล้วไม่ไปบิดไปเบือนมัน ไม่ไปทำลายมัน เราอยู่กับเขา เห็นใหม่

คูลี ดูพวกชาวเขา เขาทำมาหากินของเขา เขาปลูกต้นไม้ของเขา เขาถนอมรักษาของเขา
เขาหมุนเวียนของเขา เขาใช้สอยของเขาตลอดไป

ใ้เรามั่นอยากรวย อยากมีตั้งค์ ขวนขวายกระทำขึ้นมา ทำลายไปทั้งสิ้น แล้วรู้ธรรมชาติ เสียด้วยนะ รู้สัจจะความจริงเสียด้วย ถ้าไม่รู้มันจะไปฉกฉวยประโยชน์อันนั้นได้อย่างไร

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ สัจจะความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วสัจจะ สัจจะคือ สัจจะ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ใครจะไปคิดไปขวาง ใครจะไปตัดแปลงเปลี่ยนแปลงอย่างไร มัน ให้ผลตามความจริงอันนั้น หนีไม่พ้นหรอก

ทำความชั่วแล้วจะไปอยู่สวรรค์ชั้นไหนพรหมชั้นไหนมันก็ไปรบไปราไปฆ่าฟันกันอยู่นั้น นี่มันหนีไม่พ้นหรอก มันหนีกรรมของตนไม่ได้ มันหนีการกระทำของตนไม่ได้ ถ้ามันหนีไม่ได้จะ ยังจะฝืนต่อไปมันก็ทุกข์ยากต่อไปๆ มันไม่ยอมรับความจริงไง

ถ้ายอมรับความจริง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อริยวินัยไป ผู้ใดทำ ความผิดพลาดแล้วระลึกได้ ระลึกได้อริยวินัย คนที่สำนึกได้ ความสำนึกถึงการกระทำของตน ที่ผิดพลาดไป สำนึกถึงการกระทำที่มันชั่วร้าย ระลึกถึงการกระทำ ถ้ามันชั่วร้ายเพราะอะไร

คนเราถ้าจิตใจมันหยาบมันช้านะ การทำความชั่วร้ายแล้วมันเป็นความดี ชั่วร้าย ตรงไหน ช่วยเหลือคนทั้งนั้น ชั่วร้ายตรงไหน นี่ไง แต่ถ้าคนมันสำนึกได้ ใ้โฮ! เราทำขนาดนี้เขี้ยว หรือ เราทำขนาดนั้นเขี้ยวหรือ เราทำไปทำไมนะ

เราทำไปด้วยความมืดบอดใจ เห็นธรรมชาติไป จะควบคุมมันไป โลกนี้ให้ทำไปก็ไม่พอ มันไป นี่ไง มันจะควบคุมให้หมดไป มันเป็นไปไม่ได้หรอก

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วทำดีนะ ทำดีเป็นสัมมาทิฐิ ความถูกต้องดีงามไป มิฉชาติทิฐิ แล้วความดี ความดีของกิเลสไป ความดีของการแก่งแย่งชิงดี อยากดังอยากใหญ่ อยากครอบงำ ไม่มีสิทธิ์หรอก เพราะมันมีอะไรครอบงำ

ดูสิ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนเราเกิดแล้วต้องตาย เวลาเกิดแล้ว ต้องตาย ทุกสิ่งต้องเป็นสัจจะความจริงของมัน

แต่เวลาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราเกิดมาแล้วเราพยายาม ประพฤติปฏิบัติของเรา นี่กิเลสมันตาย ด้วยความมุมนานะ ด้วยการกระทำของตน เวลากิเลสมัน ตาย เห็นใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันวิสาขบูชา ทำลายอวิชชา สิ่งที่ครอบครวัของมารที่อยู่
อยู่ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ้นไป อีก ๔๕ ปี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าถึงขันธนิพพานจะต้องสิ้นชีวิตนี้ไป ต้องสิ้นชีวิตนี้ไป แต่ก่อนจะสิ้นชีวิตนี้ไป พระอานนท์
ต้องการให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่สั่งสอนอยู่ไฉน

“อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้ง
ปวงต้องดับไปเป็นธรรมดา แม้แต่ตถาคตก็ต้องสิ้นชีวิตในคตินี้”

คตินี้ สิ้นชีวิตในคตินี้ แต่สิ่งที่กิเลสมันตายมาแล้ว ๔๕ ปี เวลากิเลสมันตายไปแล้ว
คนเราเกิดแล้วต้องตายๆ ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า แต่สังขารมโนใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าที่สว่างไสวที่มันงอกงาม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบสังขารมโนใจ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่คั่นคว่ำอันนั้น สิ่งที่ได้มาไฉน แล้วอยู่อีก ๔๕ ปีโปรดสัตว์
หรือสัตว์ชนสัตว์ไฉน หรือสัตว์ชนสัตว์

“มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้
คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ไม่ได้ เรายังจะไม่ยอมนิพพาน”

อยู่เผยแผ่ธรรมๆ ขึ้นมาจนมีสี่จะความจริง พระอรหันต์มหาศาลเลย ผู้รู้จริงมหาศาล
พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ คูสิ เวลาเป็นสี่จะจะเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งที่เป็นปัจเจกตั้ง
สันทิฏฐิโก ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นจริงมาตลอด

จนถึงมันมั่นคงแล้วมีความเป็นไปได้อย่างไร นี่ไง เวลาเรามั่นดลใจๆ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์นะ บอก “อานนท์ ผู้ใดที่มีอธิบาท ๔ จะอยู่อีกกี่ปีหนึ่งก็อยู่
ได้”

บอกเป็นนัย บอกเป็นนัยมาถึง ๑๖ หน พระอานนท์นี่ก็ไม่ออกนี่ไม่ได้ มารมันดลใจไว้
หมดไฉน เวลาคตินั้นมารก็มาดลใจอีกนะ บัดนี้พอแล้ว คนเขารู้ทั่วหมดแล้ว นิมนต์นิพพานเถิด

สุดท้ายแล้วก็รับอาราธนาของมารเขา โลกธาตุนี้ไหวไปหมดเลย

พระอานนท์อยู่ข้างนอก เห็นความมหัศจรรย์ของการโลกธาตุสิ้นไหว เข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “นี่มันเกิดอะไรขึ้น มันเกิดอะไรขึ้น” เพราะอะไร นี่พระโสดาบันนะ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณรู้แจ้งโลก

“นี่อะไรเกิดขึ้น”

“มันเป็นเช่นนี้เองอานนท์ ตั้งแต่พระพุทธรู้เกิด ตรัสรู้ ปลงอายุสังขาร และปรินิพพาน”

รู้เลยว่าพระพุทธรู้ปลงอายุสังขารเสียแล้ว ร้องให้คร่ำครวญเลยละ คู้ย! ยังอยากเอาไว้ๆ อยู่นะ

“อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ เราบอกเธอมาแล้วถึง ๑๖ ครั้ง ถ้าเธออาราธนาเราไว้ เราจะปฏิเสธเธอถึง ๓ หน หนที่ ๓ แล้ว หนที่ ๔ เราจะรับอาราธนาของเธอ แต่ตอนนี้มันหายไปเสียแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ปลงอายุสังขารแล้ว”

นี่ไง คร่ำครวญร้องให้ ร้องให้กร้อให้ นี่ไง สิ่งนี้มันเป็นสิ่งจะเป็นความจริงไง นี่ไง คนเราเกิดแล้วต้องตายๆ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพบัติปฏิบัติขึ้นมาเวลากิเลสมันตาย เวลากิเลสมันตายไปแล้ว เวลากิเลสมันตายไปแล้ว สิ่งใดมันเข้าใจหมดนะ

ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ธาตุ ๔ มันต้องแปรสภาพไปเป็นธรรมดา โลกนี้มันเกิดดับๆ มันต้องมีของมันเป็นธรรมดา เป็นธรรมดา การเกิดการตายเป็นธรรมดา แต่เวลาเกิดและตายด้วยพญามารไร ชันธมารไร ตายด้วยความผูกพัน ตายด้วยความอาฆาต ตายด้วยความมักมาก ตายด้วยความอยากใหญ่ ตายไป นี่ไง กิเลสไม่ตาย มันตายอย่างนั้นไง

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามาริ้อสัตว์ชนสัตว์ พระเจ้าสุทโธทนะก็เป็นพระอรหันต์แล้ว แม็กสำเร็จแล้ว เมียก็สำเร็จแล้ว ลูกก็สำเร็จหมดแล้ว ทำสิ่งใดก็ทำเพื่อโลกหมดแล้ว ทุกอย่างก็ได้ทำหมดแล้ว ศาสนาก็ได้วางไว้แล้ว ได้ริ้อสัตว์ชนสัตว์ก็ริ้อสัตว์ชนสัตว์แล้ว ไปสบายๆ ลาวัญญะโดยไม่ต้องมีอะไรผูกพัน ไม่ผูกพันอยู่แล้วเพราะกิเลสมันตาย

นี่พระพุทธรู้ศาสนาไร มีใครเป็นเจ้าของอะไร

สิ่งที่เรามาชวนขยาย มีการกระทำกันอยู่นี้ก็สร้างอำนาจวาสนาบารมีไป เวลาที่มีอำนาจวาสนาบารมี คนที่มีการกระทำมา ทำคุณงามความดีมามั่นคงแต่เรื่องดี ๆ ปรารถนาแต่สิ่งที่ดีงาม

ไอ้คนที่มันเห็นแก่ตัวมันก็มีบุญกุศลของมันมาบ้างเพราะมันได้มาเกิดเป็นมนุษย์ไป แล้วมันมีศถาบรรดาศักดิ์ดีไป มันถึงได้ชวนขยายของมันกระทำของมันแล้วไม่สิ้นไม่สุดไป เพราะสมบัติมันเป็นเรื่องแร่ธาตุ ไอ้เรื่องคำชมเชยมีชื่อในประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์แล้ว ไอ้คนเขียนประวัติศาสตร์ เราเป็นคนเขียนเอง ตายไปแล้วกลับไปอ่านประวัติศาสตร์ของเราต่อนั่นนะ นี่เกิดแล้วเกิดซ้ำเกิดซาก

แต่ถ้าคุณงามความดี คุณงามความดีมันส่งเสริมให้ดีงามนะ ส่งเสริมให้ดีงาม ทำแต่สิ่งที่ดีงาม

พระโพธิสัตว์ ๆ ให้สังคัมรุ่มเย็นเป็นสุขแล้วยังชักนำสังคัมให้ทำสิ่งนั้น แต่มันเรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก มันเรื่องของของของโลกนี้ เรื่องของโลก เรื่องการแก่งแย่งชิงดีชิงชั่ว มันเป็นเรื่องธรรมชาติของมันไป นี่ไง ธรรมชาติของกิเลสมันก็เยอะไป

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ๆ ธรรมชาติที่ดีงามขึ้นมากก็ต้องชวนขยาย ต้องทำความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะเพื่อสั่งจะความจริงขึ้นมาอันนั้น

คูลี ทำฝนเทียม ทำฝนเทียมมันต้องมีสารเคมีขึ้นไปปล่อย เลี้ยงเมฆให้อ้วน ถึงเวลาแล้วก็ให้มันรวมตัวมันตกมาเป็นฝน

นี่ไง ทำคุณงามความดี คุณงามความดีก็ต้องทำ ทำขึ้นมา ทำเพื่ออำนาจวาสนาไป ถ้าคนมีอำนาจวาสนาแล้ว ทำแล้วมันชื่นชมพอใจไป แต่คนถ้าไม่มีอำนาจวาสนาทำแล้วมันก็คิดขวางหัวใจไป ทำสิ่งใดมันก็ขัดแย้งไปในใจทั้งสิ้น

แต่ถ้าคนเป็นคุณงามความดีแล้วทำจนเป็นนิสัย มันทำอะไรก็ทำด้วยความพอใจ ทำเพื่อประโยชน์ไป แค่นี้ให้คนเขาอยู่รุ่มเย็นเป็นสุข มันชื่นใจ ๆ ใจ นี่เวลาเป็นธรรมมันมองแล้วมันซาบซึ้งในหัวใจไป

แต่ถ้าคนมันมีกิเลสค้นหาความทะยานอยาก “เฮ้ย! อันนี้เป็นผลประโยชน์กับเราได้” ที่ไหนเป็นความดีนะ มันไปแล้วมันบอก “อันนี้เป็นประโยชน์กับเราได้เลย เราจะต้องครอบงำให้ได้” นี่มันคิดไม่เหมือนกันนะ

คนที่เขาทำความดีๆ ทำแล้วความดีก็เป็นความดีนะ ความดีก็ความดีของมนุษย์ที่นั่น ความดีของคนที่นี่ ความดีของสังคมนั่น แล้วความดีของเรา เราช่วยเหลือเจือจานก็เป็นความดีแล้ว ความดีก็ความดี ก็จบไป ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไง

แต่ถ้าคนมันมีเลศนัยนะ เห็นอะไรไม่ได้ มันจะยึดครอง มันจะยึดครอง มันจะเข้าไปฉกฉวย มันไปครอบงำ อยาكدั่งอยากใหญ่ใหญ่ ชิงดีชิงชั่ว

แต่ถ้าเป็นความดีๆ นะ มันทำเพื่อมัน แล้วความดีคือความดี กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม มันหวนทวนลม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม

แม้แต่เกสรดอกไม้หอมตามลมมันก็ยังหอมหวนนะ ดอกไม้ที่เหม็น ถึงจะสวยก็ไม่มีใครต้องการ ดอกไม้ที่หอม อับลักษณะขนาดไหนกลิ่นมันก็ยังนำชื่นใจ กลิ่นของเกสรดอกไม้ ลมพัดซจรจายไป เราทำคุณงามความดีของเรา กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมยิ่งกว่านั้น

แต่เราอยากให้มีหอมอะ มันเหม็น มันไม่มีหอมหรือ ถ้ามันหอมนะ มันหอมด้วยความรู้สึก รู้สึกของคน ความดีมันซจรจายไปทั่ว

แต่ธรรมตาของโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ติฉินนินทามันมีของคู่กันทั้งนั้น ทุกคนมีปฏิฐิมานะทั้งนั้น การยอมรับคนอื่นยอมรับได้ยาก แต่ยอมรับได้ที่แรกก็ยอมรับลับหลังเสียก่อน เฮ้ย! เขาว่าดีๆ ก็ยอมรับลับหลังเสียก่อน

แล้วถ้ามันลงใจยอมรับซึ่งๆ หน้าการยอมรับซึ่งๆ หน้า เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ของเราไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณขนาดไหน เวลาเข้าไปเนื่อตัวสั้นหมดเพราะอะไร เพราะท่านไม่ต้อนรับเราหรือ ท่านต้อนรับแต่ในใจของเราไง ใ้กิเลสใ้คิดชั่วในใจของเรานั้นนะ กับใ้ความดี เห็นไหม

คูลี ท่านบอกไว้ละ “ต่อไปนะ จะมีพระหนุ่มๆ มาองค์หนึ่งมาหาเรา”

เวลาหลวงตาท่านไป เห็นไหม นี่ท่านมองไว้เลย แล้วจะสร้างประโยชน์กับ พระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนา คนที่มีการกระทำ ความดี ความดีที่ไม่ต้องมีสิ่งใดเจือปนเลย ใครจะ ยอมรับ แล้วความดีอย่างนั้นมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก แล้วหัวใจของสัตว์โลกที่ กระทำได้ แล้วคนจะทำได้มันจะมีอำนาจวาสนาขนาดไหน

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำมาท่านทุกข์ยากมาขนาดไหน ถ้าคนจะทำได้ คน ต้องมีอำนาจวาสนาบารมีของท่าน

เวลาท่านบอกเลยนะ หลวงตาพระมหาบัวดีทั้งนอก ดีทั้งใน

ดีทั้งนอก ข้อวัตรปฏิบัติ การดำรงชีพของมนุษย์

ดีทั้งใน ในหัวใจนั้นนะ

ในหัวใจที่ไม่ชิงดีชิงชู้กับใคร ทั้งความดีไว้กับโลก ทั้งความดีไว้กับพระพุทธศาสนา ทั้ง ความดีเพราะทำดีแล้วได้ดีทั้งไว้ที่นี้

เพราะสิ่งที่ดีงามที่สุดคือการกระทำของท่านที่ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น แล้วหลวงปู่มั่นเป่า กระหม่อมท่านมา ท่านสละชีวิตเพื่อการละกิเลสอันนั้นนะ งานของตุนๆ งานของตุนที่เอาตัว รอดจากกิเลสตัดหาความทะยานอยากอันนั้นได้ งานนั้นมันยิ่งใหญ่ งานนั้นมันยิ่งใหญ่

แล้วพองานช่วยโลกก็เป็นอีกงานหนึ่ง แต่ไม่ใช่เพื่อชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ วัดบ้าน ตาดอยู่แคไหนก็อยู่แค่นั้นนะ ไม่มีอะไรเพิ่มขึ้นและไม่มีอะไรลดลง ก่อนออกมาช่วยชาติก็เท่านั้น นะ ช่วยชาติจบกลับไปก็เท่านั้นนะ ท่านไม่เห็นสร้างอะไรเพิ่มขึ้นมาอีกเลย

คนที่หัวใจมันเหนือโลก เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือการสรรเสริญนินทา เหนือทุกอย่าง นี่การเหนือโลก นี่ธรรมะมันเหนือโลก เหนือวิภวัญญะ วิภวัญญะออกจากวิภวัญญะนี้ไป ออกจากการเวียน วายตายเกิดในวิภวัญญะเป็นวิภวัญญะ นี่ถ้าความดีอย่างนี้ พระพุทธศาสนาสอนที่นี้ไง

ไม่ใช่จะไปยึดครองแย่งชิง เห็นที่ไหนเขามีความสุขความสงบก็เข้าไปยึดครองเขา เวลา ใ้ทุกข์ยากไม่เคยไปดูแลเขา นี่ไง จะยึดครองจะดูแลทั้งนั้นนะ

แต่เป็นจริง ๆ สัพพะ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นสุข ๆ เกิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย เป็นสุข ๆ เกิด เอวัง